

Jerzy Libera, Marek Florek

Kopiec, st. 8, gm. Annopol, woj.
tarnobrzeskie, AZP 84-74/126

Informator Archeologiczny : badania 27, 33

1993

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Gródek nad Bugiem, st. 1B
gm. Hrubieszów, woj. zamojskie

Muzeum im. Stanisława Staszica
w Hrubieszowie

Badania ratownicze prowadził J. Niedźwiedz. Cmentarzysko kultury łużyckiej. IV okres epoki brązu.

* Literatura: *Sprawozdania...*, s. 27-28.

Klonowice, st. 5, gm. Czersk, woj. bydgoskie — patrz: paleolit i mezolit

Kopiec, st. 8
gm. Annopol, woj. tarnobrzeskie
AZP 84-74/126

Katedra Archeologii Uniwersytetu
Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie
Państwowa Służba Ochrony Zabytków
w Tarnobrzegu

Badania prowadzili dr Jerzy Libera i mgr Marek Florek. Finansowane przez Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej. Pierwszy sezon badań. Pracownia krzemieniarska z późnej epoki brązu i wczesnego okresu halsztackiego grupy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej, ślady osadnictwa ze schyłkowego paleolitu kultury świderskiej.

Stanowisko zostało odkryte w trakcie penetracji rejonów pracowni przykopalnianych wokół Świeciechowa. Pierwotnie obszar ten był włączony do st. 1 w Świeciechowie — kopalni krzemienia. Stanowisko położone jest na krawędzi wyżyny terasy Wisły, ok. 200 m od południowo-zachodniego skraju zalegania powierzchniowego złóż krzemieni szarych turońskich (tzw. krzemienia świciechowskiego). Badania miały na celu rozpoznanie charakteru pracowni, związanej, jak wskazywały materiały zebrane z powierzchni, z wytwarzaniem półwytworów noży sierpowatych.

Przebadano obszar 60 m², uzyskując łącznie ok. 1950 zabytków krzemienianych i kilkanaście fragm. ceramiki. Materiał zabytkowy zalegał maksymalnie do 70 cm od powierzchni gruntu w układzie bezkrzemienicowym. Wyroby krzemienne reprezentowane są głównie przez obłupnie i rdzenie, zwłaszcza odłupkowe, zdecydowanie w początkowej fazie eksploatacji — łącznie blisko 150 egzemplarzy. Wśród narzędzi wydzielono kilkanaście zaczątkowców bliżej nieokreślonych form bifacjalnych, kilka półwytworów siekier dwuściennej i jednej czworościennej, kilkanaście półwytworów noży sierpowatych, najprawdopodobniej półksiężycowatych (tylko 2 zachowane w całości), ponad 30 odłupków retuszowanych, po kilka egzemplarzy skrobaczy, zgrzebel, drapaczy, wiertników, łuszczeni, pojedynczy pik. Materiał odpadkowy reprezentowany jest głównie przez odłupki pochodzące z różnych faz rdzeniowania oraz obróbki form bifacjalnych, podczas gdy wióry stanowią znikomy procent półsurowca. Nieliczny materiał ceramiczny należy w całości wiązać z późnymi fazami grupy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej.

Odkryty materiał reprezentuje w zasadzie źródła jednorodne i należy go wiązać z grupą tarnobrzeską kultury łużyckiej z późnej epoki brązu i okresu halsztackiego. Odosobnionym zabytkiem jest regularny rdzeń mazowszański, związany zapewne z kulturą świderską.

Materiały i dokumentację złożono w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej.

Badania będą kontynuowane.